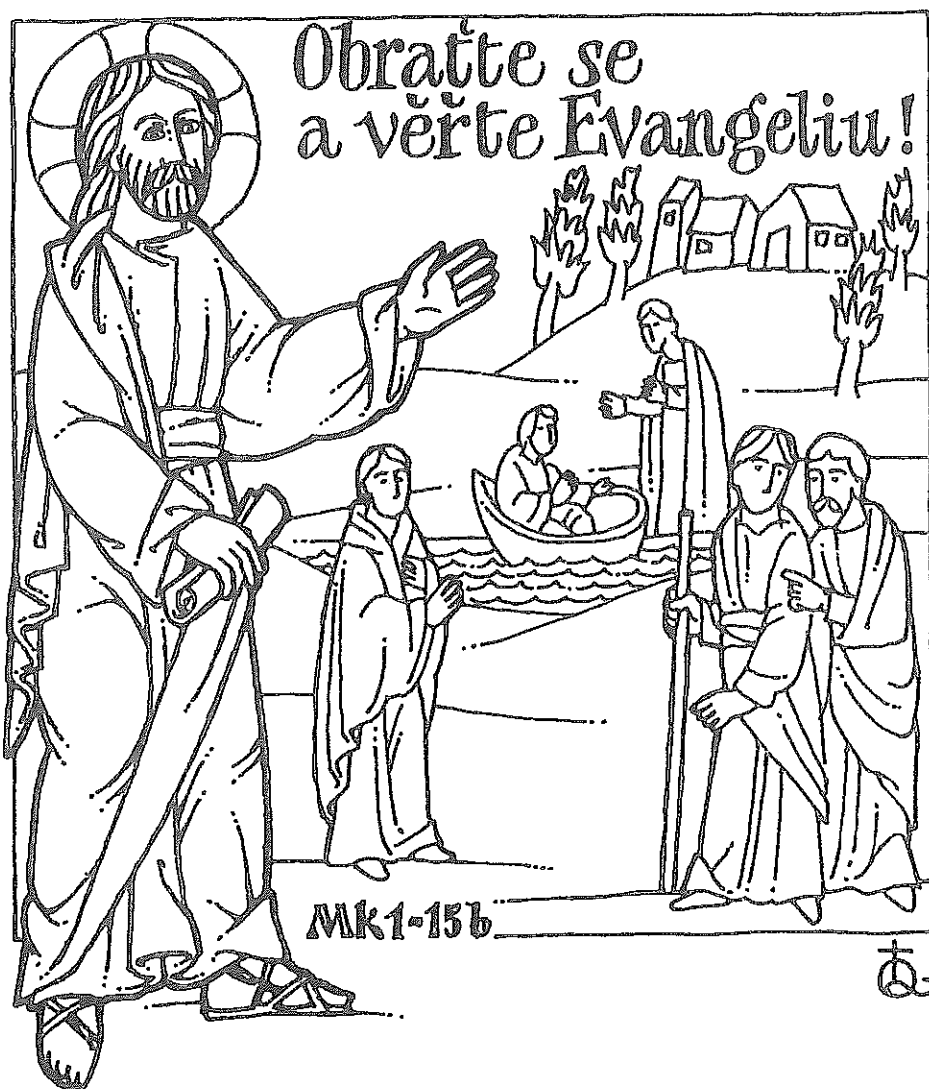

FARNÍ ZPRAVODAJ

1. neděle postní

Český Krumlov 18. 02. 2018

08 / 2018

Cyklus B
1. neděle
postní

Evangelium
Mk 1, 12-15

...další pokračování katecheze papeže Františka o mši svaté – Bohoslužba slova a homilie.

Drazí bratři a sestry,

tak jako Kristova tajemství osvětlují celé biblické zjevení, je evangelium v bohoslužbě slova světlem, které umožňuje chápat smysl předcházejících biblických textů jak Starého, tak Nového zákona. »Středem a naplněním celého Písma jako i celé liturgie je Kristus.

Proto liturgie odlišuje evangelium zvláštní poctou od ostatních čtení a prokazuje mu úctu (srov. *Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 60 a 134). Jeho čtení je proto vyhrazeno knězi nebo jáhnovi, který potom knihu políbí; naslouchá se mu ve stoje a každý se předem znamená křížem na čele, ústech a prsou. Svíce jsou rozsvíceny na počest Krista, pronášejícímu „dobrou zvěst“, která obrací a proměňuje. Je to přímá řeč, která se odehrává mezi aklamacemi, po nichž následují odpovědi: »Sláva tobě, Pane« a »Chvála tobě, Kriste«. Evangelium k nám promlouvá Kristus, a proto mu věnujeme pozornost.

Ve mši tedy nečteme evangelium proto - což je třeba zdůraznit - abychom věděli, jak se věci sběhly, nýbrž abychom si uvědomili, co učinil a řekl Ježíš, jehož slovo je živé a proniká do mého srdce. Je tedy důležité naslouchat evangeliu s otevřeným srdcem, protože je to živé slovo. On jej pronáší a naplňuje také v nás. Svátý Augustín napsal, že »evangelium jsou ústy Krista, který kraluje v nebi, ale nepřestává mluvit na zemi« (*Sermo*, 85, 1; *Tract. In Joannem*, 30,1). Pokud »Kristus dosud hlásá radostnou zvěst« (*Sacrosanctum concilium*, 33), plyne odtud, že Mu účastí na mši máme odpovědět. Nasloucháme, abychom odpověděli. Kristus, který chce oslovovat, používá také slovo kněze, který po evangeliu káže (*Všeobecné pokyny k Římskému misálu*, 65-66; *Úvod k mešnímu lekcionáři*, 24-27). Homilie, kterou Druhý vatikánský koncil vřele doporučuje jakožto součást bohoslužby (srov. *Sacrosanctum concilium*, 52), není příležitostná promluva, ani katecheze jako ta, kterou nyní pronáším, ani konference či přednáška, nýbrž »navazuje na dialog, který Pán se svým lidem již zahájil« (*Evangelii gaudium*, 137), aby došel naplnění v životě. Autentickou exegezi evangelia je náš svatý život! Pánovo slovo končí svůj běh, když se v nás stane tělem a promění ve skutky, jako tomu bylo u Marie a svatých. Připomínám to, co jsem řekl posledně, že Pánovo slovo vstupuje do uší, prochází srdcem a rukama se mění ve skutky. O homilii jsem již pojednával v exhortaci *Evangelii gaudium*, kde jsem zmínil, že liturgický kontext »vyžaduje, aby kázání orientovalo shromáždění a také kazatele ke společenství s Kristem v eucharistii, jež přetváří život« (*tamt.* 138). Kdo káže, má svůj úkol plnit dobře a skutečně sloužit všem, kdo jsou na mši, ale také ti, kdo naslouchají, se mají účastnit. Především věnováním náležitě pozornosti, to znamená koncentrací správné vnitřní ochoty, bez subjektivních nároků a s vědomím, že každý kazatel má svoje přednosti i meze. Někdy dlouhá, nesoustředěná či nesrozumitelná homilie nudí, jindy jsou překážkou předsudky. Ten, kdo pronáší homilii, si musí uvědomovat, že si nedělá svoje věci, nýbrž káže, propůjčuje hlas Ježíši. Homilie musí být dobře připravena a krátká. - Jistý kněz mi jednou vyprávěl, že se mu jeho tatínek svěřil, jak je spokojený, že našel kostel, kde se při mši nekázalo... Kolikrát se jen během kázání někomu stane, že se nesoustředí a dokonce vyjde ven a zapálí si cigaretu. Proto je dobré, drazí kněží, připravovat dobrou homilii modlitbou, studiem a reflexí, a měla by trvat nanejvýš deset minut. Závěrem můžeme říci, že v bohoslužbě slova vede Bůh skrze evangelium a homilii dialog se svým lidem, který Mu pozorně a uctivě naslouchá a zároveň uznává, že Bůh je přítomný a činný. Pokud se tedy zaposloucháme do „dobré zvěsti“, vyvolá v nás obrácení a promění nás, takže budeme schopni měnit sebe i svět.

**PASTÝŘSKÝ LIST MONS. VLASTIMILA KROČILA,
BISKUPA ČESKOBUDĚJOVICKÉHO,
NA ZAČÁTKU POSTNÍ DOBY 2018**

Milí diecézané, sestry a bratři v Kristu Ježíši, našemu Pánu!

Vstoupili jsme do postní doby, která je obdobím kající přípravy na svátky velikonoční, kdy opětovně budeme prožívat velikou radost z Ježíšova vzkříšení. Ježíš Kristus, Alfa i Omega, Pán věků! Jak krátký je lidský život v perspektivě Zmrtvýchvstalého a jak krátká jsou časová údobí, která tak rádi a často okázale slavíme. Když si v tomto kalendářním roce budeme připomínat několikrát výročí naší státnosti, což se jistě sluší a patří, neměli bychom také zapomínat, kolik zmařených životů, útrap, křivd a bolestí je spojeno s tímto obdobím jednoho sta let, na jehož počátku - po skončení světové války - byla tendence osvobodit se od rakousko-uherské monarchie, s níž byla úzce spjata naše Římskokatolická církev. Tehdejší stržení mariánského sloupu na Staroměstském náměstí v Praze dosvědčuje tendenci, která jako kvas dřímala v atmosféře nově vznikajícího státu a jeho společnosti. Tato událost byla potvrzením toho, že každá válka i

každý rozvrat opravdu nabourává, ba dokonce ničí všechny krásné, ušlechtilé a časem prověřené hodnoty. Pochopitelně, totéž platí i v případě druhé světové války, která usnadnila nastolení totalitního komunistického režimu, s jehož následky se potýkáme dodnes. Není mým cílem a samozřejmě v pastýřském listě ani není možné obsáhnout všechny okolnosti, které měly vliv na jednotlivé etapy našeho národa za posledních sto let, avšak Církev - a to je důležité - je zde a žije, ačkoliv i dnes se někomu může jevit jako zbytečná.

I přes veškerou různost pohledů na Církev, stále platí jedno: je to Ježíš Kristus, kdo otevřel spásu nejen starozákonnímu lidu, ale i všem národům. Ježíšovo poselství o spáse bylo svěřeno Církvi, která se - jako nositelka a hlasatelka - obrací ke každému člověku. Tuto skutečnost si můžeme uvědomit pokaždé, když o slavnostech a nedělích vyslovujeme „Vyznání víry“: Církev je jedna, svatá, všeobecná, apoštolská. Ve věrnosti Kristu Pánu, Církev hlásá radostnou zvěst o vykoupení člověka skrze odpuštění hříchů. Všichni si uvědomujeme, jak moc té dnešní společnosti schází živé vědomí hříchu, což je důležitý předpoklad k lítosti a prosbě za odpuštění; bez toho nelze dosáhnout smíření a pravého pokoje.

Poslání Církve je tedy stále aktuální; ona je nositelkou hodnot nového stvoření v Kristu. Můžeme se ptát, jaké prostředky máme k dispozici, aby Církev byla i nadále v naší společnosti a v dnešní době viditelným znamením Boží přítomnosti. Zmíněné čtyři vlastnosti Církve jdou ruku v ruce s dvojitým posláním, které je rozpoznatelné každému člověku: jde o poslání misijní, spočívající v hlásání Krista a poslání charitativní, které se uskutečňuje v prokazování skutků milosrdenství vůči bližním.

Kristus nám zanechal tři prostředky, které jsou předpokladem k uskutečnění tohoto dvojího poslání Církve. Je to především modlitba, která nám dává sílu zříkat se sebe samého; dále je to půst, který nám pomáhá zachovat vnitřní svobodu; a nakonec je to almužna, která je završením předchozího úsilí, totiž, že to, co jsem půstem vyzískal, si nenechávám pro sebe, ale dávám těm, kteří to potřebují. Ještě větší sílu tato snaha získává tím, že vše dělám společně s celou Církví, nikoli jako jedinec. I proto vás během postní doby prosím o velkorysou štědrost, aby se prostřednictvím tzv. „postních kasiček“, mohlo uskutečňovat i v naší diecézi zmíněné charitativní poslání.

V souvislosti s dvojitým posláním Církve si ještě připomeňme dvě důležitá místa z Písma svatého. Je to nejprve závěr Matoušova evangelia, kde čteme: „*Ježíš přistoupil a řekl jim: Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte ve jménu Otce i Syna i Duchu svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.*“ (Mt 28,18-20) Dále jsou to slova apoštola Jakuba, který napsal: „*Stejně tak i víra, není-li spojena se skutky, je sama o sobě mrtvá. Někdo však řekne: 'Jeden má víru a druhý má skutky'. Tomu odpovím: 'Ukaž mi tu svou víru bez skutků a já ti ukážu svou víru na skutcích'.*“ (Jak 2,17-18)

Postní doba je pro nás dobou příhodnou, je časem milosti. Ano, připravujeme se na slavení Veliké noci Ježíšova vzkříšení, ale již nyní v tomto období se můžeme začít připravovat na naši společnou diecézní pouť rodin, tematicky zaměřenou právě na Církev a její úlohu ve společnosti; pouť se uskuteční 9. června v Sušici. Po zkušenosti z předchozích poutí naší diecéze se domnívám, že každý z účastníků bude posílen ve víře, neboť pouť sama o sobě má mimořádnou hodnotu pro duchovní život každého věřícího křesťana. Víím, že někteří pohlíží kriticky na takové církevní akce, avšak být viděn, může mít různé rozměry. Jedni chtějí být viděni proto, aby ukázali na své schopnosti a vlastní dokonalost, a tak navázali druhé na sebe; jiní proto, aby byl viděn neviditelný svět a cesta, která vede ke Kristu. Kdo se veřejně hlásí ke Kristu, je obvykle středem pozornosti ostatních lidí. Není třeba připomínat, jaký plyne úkol pro každého z nás. Je velmi vážný a zásadní. Nikdy bychom se však neměli nechat odradit množstvím překážek, počínaje vlastní slabostí či nedokonalostí nebo dlouhodobým neúspěchem. Nezapomínejme ani na stále platnou evangelní pravdu, že ten kdo zasévá, nemusí nutně vždy sklízet. Nepřijetí ze strany společnosti je pochopitelné, protože to, o čem mluvíme, není možné pochopit bez vnitřního světla milosti. K tomu, aby někdo mohl tento veliký dar přijmout, musí však být nejprve připraven.

Těmito slovy vás tedy chci pozvat ke svědectví víry, které se projeví jako viditelné znamení Církve, a to zcela konkrétně naší přítomností na diecézní pouti rodin. Prostřednictvím čtyř katechezí v době velikonoční bude tomuto tématu ještě věnována náležitá pozornost. Naše úsilí o naplnění poslání Církve v naší společnosti dovršíme ještě později také modlitbou za národ při diecézní pouti do Svaté země v říjnu tohoto roku, na kterou vás rovněž srdečně zvu s přáním, aby Pán dovršil, co v nás při křtu započal. Kéž je pro nás postní doba časem milosti, abychom se víc přiblížili k Pánu!

✠ Vlastimil, biskup českobudějovický

Mše svaté v týdnu od 18. 02. 2018 do 25. 02. 2018 Český Krumlov:

Pondělí	(19. 02.) večer: za Matyldu Hachovou, rodinu Hachovu, Pavla Lehanku a za uzdravení
Úterý	(20. 02.)
Středa	(21. 02.) večer: za Adolfa Škopka
Čtvrtek	(22. 02.) večer: za živé a zemřelé papeže, biskupy a kněze
Pátek	(23. 02.) večer: za rodinu Vágaiiovu, Bielčíkovu a d. v. o.
Sobota	(24. 02.) večer: za rodiče Reittingerovy, rodinu Stiniovu a d. v. o.
Neděle	(25. 02.) večer: za farnost

P ř e h l e d b o h o s l u ž e b

	<i>Pondělí</i> 19. 02.	<i>Úterý</i> 20. 02.	<i>Středa</i> 21. 02.	<i>Čtvrtek</i> 22. 02.	<i>Pátek</i> 23. 02.	<i>Sobota</i> 24. 02.	<i>Neděle</i> 25. 02.
Český Krumlov	17:00Ž		17:00Ž	17:00P	18:00Ž		9:30P
Český Krumlov klášter						16:00Ž	
Větrní							8:00ZK
Přídolí							11:15VT
Věžovatá Pláně							11:15Ž
Kájov				16:00Ž			8:00Ž
Hořice na Šumavě							8:00P

(časy označené tučně – mše svatá; časy označené kurzívou – bohoslužba slova)

1. neděle postní

1. čtení: Gn 9, 8 – 15
2. čtení: 1 Petr 3, 18 - 22
Evangelium: Mk 1, 12 – 15

- Ve středu 21. února je **památka sv. Petra Damianiho, biskupa a učitele církve.**
- Ve čtvrtek 22. února je **svátek Stolce svatého Petra.**
- V pátek 23. února je **památka sv. Polykarpa, biskupa a mučedníka.**
- V neděli 25. února **se při bohoslužbách bude konat sbírka na „SVATOPETRSKÝ HALÉR“.**

www.farnostek.bcb.cz
farniuradck@seznam.cz

www.fuvetrni.webnode.cz
farniuradck@seznam.cz

farnostkajov.bcb.cz
kostelkajov@seznam.cz
mariagojau@seznam.cz